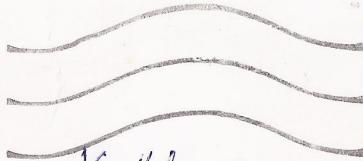
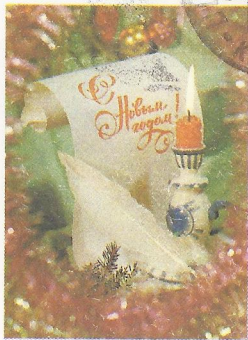

205

Куда м. Київ, 54

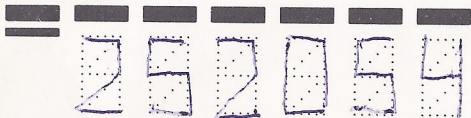
вул. Ткалова 52, кв. 38

Кому Маняку Володимирова
Антоновичу.

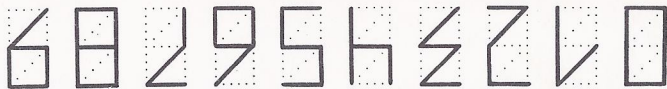
Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
252123	Київ, 123

вул. Осиповського, 21, кв. 15

Григорко Іван Миколайович

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1988
29. 03. 88. 88969. Цена конверта с немаркированной открыткой 8 коп.
Фотокомпозиция И. Дергилева

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

Київ, 13 січня 1989 р.

Шановний Володимире Антонівичу!

2005

Дядько Іван Миколайович, втепенсемер. Наредився і виріс в селянській родині на дубові Половецькому, що на славозвісній землі Богуславщини біля самої рязки Росії. Через дубові преслідується старовинним шляхом з Богуслава на Жерунь - Шевченківський.

Сидрається голоду 1933 року пам'ятаю, бо був очевидцем і пережив це лихорадний разом з усією своєю родиною та земляками. Було мені тоді 13 років.

Голод... Сидрається слово, яке хлюпає душу всім, хто його пережив, і з ним зустрігався. Є в поезії такі слова:

Гострий біль за шридується шридується, маме, Ми текли зелені на луках
Мугиль він мене і допер... Кровину, цуавлю, чинявди
Свій папок - глевкого хліба грами - щоб хоч ніким кригасити
Ви нести мені, щоб я не вмер. і може, врятуватися мукми
бідли...

Жіти про мене сказав покій у своєму вірші.

Наша родина з діда - прадіда зліборобська. Ві любимо землю, своєчасно з думою її обробляти, і вона, земля - матінка, платила нам грошайком.

Восени 1932 р. бригада амбікідів разом з представником з р-ну ходила по сільських хатах з залізницями, довели ковінками і шприками майже кожний сажинетр землі в хаті, камері, на подвір'ї, в повітряні, лвоже, шукаючи захоране зерно збіжжя. В кою знаходили, відкопували, і коли мати з дітьми хапали за узелок, блазачом бригаду, остання відкидала і дітей, і матір всіх, а невеличкі узелок виносила на підлогу, що стояла біля двору. Там, ридання, гелосіме матерів та дітей було гутти пхатах, де побудала порозкіма бригада.

В нашій родині зерна не було, а було ктіль кетонного насіння, яке мати заховала на віску, щоб посіяти кенчель на огорожі. Узелок летав на дні сирині вкред румників, палатна, обетні.

Терерити, знайшли і забрали. Як кінця днів своєї мати зможем згадувала про це і розповідала онукам, як казку... Весною 1933 року хліба не було. Нибалжасою святої Баски в квітні м-ці. Я, як найстарший з трьох дітей, бажав, як ридав батько, селитившись до вікна, а мати в голос промовила кризь клас: "З того ж спекти пасочку?". На горчухаби бажко знайшов бурякове насіння минулих років, потовк його в ступі, пересіяв і мати спекла горну, суху, коїріджому і покричену пасочку. Осві знадобилося бурякове насіння...

З коли потімало, бабько склаву літок вишивани, рушники, вибілене дамоткане перабно, скатерки, шерстяні ^{вощени} хустки, різнобарвні лоси (козубки, широкі), мамисто, дукати - все це мамине шитане, яке пишався від існування всієї сім'ї і зберігалося в сирині. Все це бабько мриз в буревій аббати, щоб похитати на зерно та хліб.

В нас були корова, турмама і в хайті разом з уредою рідного в ній одражітливій гаск галеду. Молоко і ^{вощени} сиром нас від голоду. Весною пішла кривва, шавель, лебета, увіт ділі акації, листя берези, дерези, кора липи. Все це сушилися і вивжали, пересівалося на сито. Теремінувалося ^{вощени} і мислю на сухій сковороді у вигляді млинув-коржиків, і ставалося з милом пнегма, або в'юном. Мабн таку одрабу називала "щоденниками"

З бабько працював конизом ^{конизом} в кні і ^{вощени} похитав 500 гр. глевкого хліба з одрави (бобівкимудра). Ці грама бабько вилв на рівні гасити на боїб свої рідни. В бабька були важаки, музні мочи від галеду, воник і працю.

По сабарану шавелу проходила багато людей. В хайті не задовляла одра і від галеду проходила. Її задовлять, а від в'юса і в'юса. За від в хайту отужла медина (а в'юса галеду і медина - одра і в'юса) і просе хрипанні голосом: "од, матінко, ласка в'ю, голубонько, ит шавель, задуменко р'іна, дайте н'е, що хог утисоці".

мабн давала по півгашки молока в музні руки, що просе гашма перед'но. Люди витирали цітими сідлами. Хайт-музні з відкривали даср'ітн вибітими вікнами були кристалищем

д'юса сов, кукагів, що зведати перажений крик.

З мертвих виносим з хайт і класи на підводи без трюни, без наряджаних, без проводів і прощання. Візми на кладовище і складали в одну широкую і неглибоку яму одне біля одного, а в'юса, як заковнивлаа, - засипали з'юном. За це тим, хто вивозив мертвих, давали догр. глевкого і в'юного хліба, бувало і так, що в'юса, музні від голоду ще дити, ще шикні, а в'юса гашма з хайт одногочасно з мертвими.

З люди витирали на хайту, під тинами. Під тинами померли Хомени Чебан - бабько 9 д'тей, Михайлике Банна - мабн 5 д'тей, Вдовикенко Мад'тей - бабько 4 д'тей, Хоменике Евдоким, Головцев Евмен, Яценко Кирило, Стефан Каленик і багачі, багачі інших х'юберн. З було і таке на сучасній Боловнужкому, що за герло душном на смерті хлопика 8-9 років, який, шукати щоб з'їсти, заміз через шибку вікна в хайту в'юса і з'їв з хайтом липи. Застам в хайті слекружа і невістка, та задумном на смерть.

2 Під час садіння картоплі весною голодні діти ходили по дворі даж і вигрибали з ямок картоплес і їли то їли сирі. Босподар з рідним взяв таку дитину за руки і за ноги і кинули розмажавши в болото до Росії. Ірина Візанка сконала в кушача та болоті...

2 Розповідали хуторяни, що в одній багатодітній сім'ї з'їли хмону соло, але все рівно сім'я померла вся.

Ранньою весною люди ~~їхали~~ заходили в голодну Рось, щоб напоїти черепашок на дні річки, пробужувалися і помирали.

Казав один чоловік, який жив на полі з своєю багатодітною сім'єю - це Вичоробень Мусій, що нічого противного чекає з їм, як жити. ~~В~~ Рідина їла і мисли, і борож, і черод їв. Босподар був ^{лише} охотником. Вся сім'я померла.

2 Коли вже нагабувалися колючими жита, то люди погнали зривати їх і видзобувати проковинчаті зерна жита.

За це двоє жінок, що жили в полі буряки та з'їдали по десятку колючих, засудили на 3 роки заслання Тюремного. Багато померло людей, які дочекалися нового з'їда і найвищих помирали, кричали на все село від різних болей в шлунок.

2 Коли я влаштував для своїх батьків (матері Ольгено Софії Антонівни та батька Ольгенька Миколи Філіпповича) свято діамантового весня (шістдесятиріччя вєтрушнього життя), то батько сказав: За своє подружжє життя найстрашнішою і незабутньою подією в нашому житті був 1933 рік голодовки та війна з фашистською Німеччиною 1941-45рр. А найсвітлішою, найрадіснішою подією - це подія в житті, коли заглималися жилими всі діти родини, зустрілися в рідній хаті після страждань і смертельної війни в обіймах матері. Адаже батько, брат і я були на фронті війни, а сестра забрана на каторжні роботи в Німеччину. Сибаренська мейуса була одна...

2 В 1933 році померло від голоду 52 год. В 1941-45рр загинуло на війні 30 год. Забрало на каторгу в Німеччину молодше людей 32 т. Така була обстановка на мій рідній землі - Полісському хуторі.

2 Записав ветеран війни і праці, член м'ської Київської організації Українського Г-ва охорони пам'яток історії та культури
Ольгенько Іван Миколайович. Київ, 123. вул Осиповського,
буд. 21, кв 15. Телефон 434-23-94
І. Ольгенько